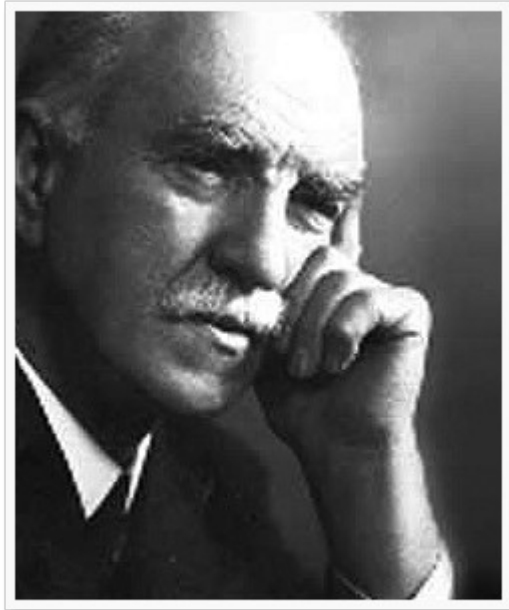

Thomas Ball Barratt (1862-1940)

Grunnlegger og Europas pinsefar

Metodistpastoren og grunnleggeren av Pinsebevegelsen i Norge, Thomas Ball Barratt, ble født i Albaston, England, den 22. juli i 1862. Hans far, Aleksander, fikk arbeide som leder i en gruve på Varaldsøy i Hardangerfjorden. Slik kom Barratt til Norge i 1867 som ganske ung. Tolv år gammel ble Barratt frelst. Sin teologiske utdanning tok han ved Wetley College i Tauton England, der han også studerte kunst og musikk. Hans musikk lærer i Norge, var komponisten Edvard Grieg.

Da han var 27 år ble han pastor i en metodistmenighet i Kristiania (Oslo). Den 10. mai 1887 giftet han seg med Laura Jakobsen. Senere startet han et arbeid innen Metodistkirken som han kalte Kristiania Bymisjon. Etter 3 års arbeid innen bymisjonen var mange mennesker blitt frelst. Men nå var lokalene blitt for små. Derfor reiste Barratt i 1905 til USA for å samle inn penger til et stort nybygg i Kristiania. Det skulle bli et sentrum for Bymisjonen og hete "Håkonsborg". Men innsamlingen ble en fiasko, og lut fattig satt Barratt i New York.

Da hørte Barratt om en ny åndsvekkelse i Azusa Street i Los Angeles. Barratt hadde ikke penger til å reise dit, men skrev et brev. I svarbrevet kom utfordringen som forandret Barratt. Han måtte overgi hele sitt liv og alle sine planer til Gud. Han begynte så inderlig å be om selv å få oppleve dåpen i Den Hellige Ånd.

Gjennom bladet Byposten meddelte Barratt om det som skjedde i USA. Hans artikler fra New York fortalte om

"Pinsefest paany. Los Angeles er ny besøgt af en vækkelse der minder om den beskrevet i ApGj 2." (6. okt. 1906).

Den 3. november 1906 utkommer en ny utgave av Byposten der Barratt formidler sin personlige opplevelse av åndsdaåpen: "Glimt fra vesten. Da jeg fik min pintsedaab". Der bekrefter han datoen 7. oktober 1906 som sin første erfaring med Åndens nærvær.

Men i sin selvbiografi "Erindringer" forteller Barratt at det var den 15. november 1906 at han endelig mottok dåpen i Den Hellige Ånd og ild med tungetale.

Barratt skriver i sin bok "Erindringer":

"Jeg var lik Daniel (Daniels bok 10,8), aldeles hjelpeløs under den guddommelige berøring og måtte støtte meg til et bord på plattformen hvor jeg satt og gled så ned på gulvet. Atter begynte mine taleorganer å bevege seg, men ingen lyd hørtes. Jeg bad en bror (nordmann) som ofte hadde hørt meg preke i Christiania, og legens hustru, å be for meg ennå en gang. "Forsøk å tale", sa nordmannen.

Men jeg svarte at hvis Herren ville tale gjennom et menneskelig vesen, da måtte han drive meg til det med sin Ånd! Det skulle ikke være noe humbug i denne sak! Mens jeg bad, så de en ildkroner over mitt hode og en kløvet tunge som av ild foran kronen. (Apostlenes Gjæringer 2, 3-4) Det var mange som så dette overnaturlige sterke røde lyset. Jeg så det selvfølgelig ikke. Men i samme øyeblikk ble hele mitt vesen fylt med lys, og en ubeskrivelig kraft, og jeg begynte nå å tale i et fremmed språk av all makt."

Til klokken 4 om morgenen holdt Barratt på med å tale i tunger, og synge i Ånden. Han talte flere språk, og stemmen var helt forandret da han sang, klar og ren og sterk. Barratt var etter sitt eget utsagn, den første i New York som opplevde åndsdaåpen slik som i Los Angeles.

Nå hadde Barratt selv opplevd Ånden slik de første kristne i Jerusalem etter Jesu himmelfart og som omtales i Det nye testamente (ApGj 2 ff). Ved sin hjemkomst til Norge i desember 1906, vakte dette stor oppsikt.

Barratt selv var ikke døpt med "troendes dåp", og dette var heller ikke noe krav for at en skulle kunne bli med i en pinseforsamling. Men etter grundige studier av Bibelen, lot Barratt seg døpe. Dette skjedde i Filadelfiamenigheten i Stockholm, 15. september 1913. Da ble både Thomas B. Barratt og hans kone, Laura, døpt av pastor Lewi Pethrus.

Pethrus som ble den dominerende lederskikkelen i svensk pinsevekkelse helt fram til sin død, hadde selv opplevd Åndens dåp ved Lillesand allerede i 1904. Men han turde ikke gjøre dette kjent før han møtte Barratt i 1907.

Barratt hadde vært med på å føde fram en ny bevegelse med urkristne idealer. Hans motto var "Fram til urkristendommen", og han understrekte på sitt dødsleie at "det var mer land å innta".

Barratt døde 29. januar 1940. Tomrommet etter ham var stort, men nye ledere tok ansvar, og den menigheten som Barratt grunnla, Filadelfia i Oslo, fikk en ledende rolle som menighet i Pinsebevegelsen. Men grunnstrukturen med frie, selvstendige menigheter har alltid eksistert i norsk pinsebevegelse.

Den første tiden

Vekkelse som ble en ny bevegelse

Barratts hjemkomst fra USA i desember 1906, ble starten på en det som skulle bli Pinsebevegelsen i Norge. På en fest 2. juledag klarte ikke Barratt å tale, men begynte isteden å be for sine medarbeidere. Den Hellige Ånd virket på en mektig måte. Men det var mange kristne som var skeptisk til Barratts åndsdaåp. Men Erik A. Nordquelle og hans venner hadde i lengre tid samlet flere hundre til møter i Torvgaten 7. Nordquelle overlot sin talerstol til Barratt, og vekkelsesmøtene med tungetale vakte stor nysgjerrighet, og mange oppsøkte de lange møtene. Folk ble frelst, men den nye vekkelsen møtte også sterk motstand, ble angrepet i en rekke aviser og gjort til latter som religiøse fanatikere.

Vekkelsen i Oslo hadde spredd seg med stor fart utover i landet, og den første nye menighet som i dag er i Pinsebevegelsen ble grunnlagt i Skien i 24. april 1908. Bakgrunnen for den nye menigheten, Tabernaklet - var pastor C. M. Seehuus brudd med baptistmenigheten i Skien som han selv hadde ledet.

Barratt som startet avisen "Byposten" i 1904, gjorde om avisens navn i 1910 til "Korsets Seier". I dag er dette Pinsebevegelsens hovedorgan i Norge (se nettsiden: www.k-s.no).

Samarbeidet med Nordquelle og hans "frie venner" var godt inntil Barratt leide et eget lokale i Møllergata 38. Konflikten mellom de to "høvdingene" vokste, særlig fordi Barratt hadde startet med konkurrerende møter. Det endte med en splittelse i vekkelsen mellom Nordquelle som ble "far" for De Frie Evangeliske Forsamlinger (www.dfef.no), mens Barratt ble opphavet til pinsemenighetene. Selv startet Barratt menighet i Møllergata 38 i 1916, som er i dag er Filadelfia Oslo i St. Olavs gate. Splittelsen blant "vennene" foregikk også utover i landet helt fram til 1935.

På denne tiden hadde det ikke kommet til den avklaring i dåpssynet som Pinsebevegelsen

praktiserer i dag. Barratt selv ble døpt med baptistisk dåp i Stockholm i 1913 av den svenske pastoren Levi Pethrus.

Barratts forhold til sitt trossamfunn, Metodistkirken i Norge, ble etter hvert så anstrengt at Barratt ble bedt om å levere tilbake sin forkynnerlisens, og i 1916 var han formelt utmeldt av Metodistkirken. Dette var nok for ham en større skuffelse enn at den allmenne mannen i gata ikke ville ha noe med vekkelsen å gjøre.

Hovedstaden ble et senter for pinsevekkelsen i Norge, men Barratt fikk stor innflytelse også i andre europeiske land. Predikanter og andre interesserte fra mange land i Europa besøkte Kristiania for å få del i den nye vekkelsen. Dette var for mange svaret på en sterk åndelig lengsel som brøt fram på slutten av 1800-tallet og som førte til at mange begynte å be om et rikere kristenliv. Mange av de som kom hit og ble inspirert, reiste tilbake til sine hjemland og fikk mye å bety for pinsevekkelsen framvekst der.

T. B. Barratt var selvfølgelig selv svært aktiv i denne perioden. Han besøkte en rekke europeiske land, og han var også på reise til India. Han underviste og la grunnlaget for den nye bevegelsen. Barratt studerte Bibelen for å få klarhet i den menighetsstrukturen som beskrives der. Læren om den frie, selvstendige lokalmenigheten ble en viktig del av pinsebevegelsens lære. Disse idealene fant man beskrevet i Bibelen. Urmenigheten framstod som en uavhengig frimenighet, og medlemskapet var basert på personlig tro og dåp (Apostlenes Gjerninger 2,41).

Barnarbeidet hadde en sentral plass i de første menighetene. Mye av den veksten som menighetene fikk oppleve var en frukt av det arbeidet som ble drevet blant barna.

Mange av bevegelsens senere ledere og forkynnere fikk sin oppfostring gjennom undervisningen som ble gitt gjennom den organiserte undervisningen som ble gitt i Bibelskolen i Filadelfia Oslo. Skolen som ble etablert første gang i 1919, var i mange tiår det eneste bibelskoletilbud i Pinsebevegelsen.

I 1923 kjøpte Oslo-menigheten eiendommen i St. Olavsgate 24, som også idag huser pinsemenigheten Filadelfia. Lokalene med 1.300 sitteplasser ble etter hvert for små, og de ble senere ombygd til 2.100 sitteplasser i 1938

Thomas og Laura T. Barratt